

**Стойте край
граничните камъни
и градете на платформата**

Ейдриън Ибънс

Стойте край граничните камъни

и градете на платформата

maranathamedia.bg

3^{ти} юни 2015 г.

По време на конференцията в 1888 г. президентът на Генералната Конференция изпратил вестта, че трябва да “стоят край граничните камъни”, но в отговор на това Елън Уайт разкрила истинската ситуация.

В Минеаполис, Бог даде на Своя народ скъпоценни камъни на истина в нови рамки. Тази небесна светлина беше отхвърлена от някои с цялата упоритост, която юдеите изявиха при отхвърлянето на Христос, и много се говореше за стоене край граничните камъни. Но имаше доказателство, че те не знаеха какви са граничните камъни. Имаше доказателство и разсъждения от словото, които се препоръчваха на съвестта; но умовете на хората бяха твърдо запечатани срещу влизането на светлината, защото бяха решили, че това е една опасна заблуда, премахваща "старите гранични камъни", когато това не премахваше и една топлийка дори от старите гранични камъни, но те имаха извратени идеи относно това какво съставлява старите гранични камъни. {Съвети към писатели и редактори – с. 30, параграф 1}

Старейшината Уагонър представял красотата на правдата чрез вяра в контекста на Вечния Завет. Той споделял “скъпоценни камъни на истина в нови рамки.” Тъй като споделената светлина не идвала в контекст, който бил познат на някои от ръководителите, те се обединили срещу светлината, чрез един призив да се “стои край граничните камъни.” Този призив да се стои край граничните камъни бил замислен да създаде впечатлението, че Уагонър отива към отстъпление от оригиналното адвентно движение. Елън Уайт показала, че апелът да се стои край граничните камъни разкривал, че тези мъже не познавали какво са граничните камъни, и, че това било просто една тактика, която била използвана, за да се противостои на истината.

В сърцето на този спор било отношението между закона и евангелието. Остротата на фокуса върху това отношение се явила, чрез една дискусия върху това какви промени са се осъществили в отношението между Стария и Новия завет.

В 9 ч. сутринта, старейшината Уагонър продължи своите поучения върху закона и евангелието. Взетите под внимание текстовете от Писанието бяха: петнадесетата глава на Деяния на апостолите и втората и третата от Галатяни, сравнени с Римляни 4-та глава и други текстове в Римляни. Неговата цел беше да покаже, че точката на противоречието е оправдание чрез вяра в Христос, която вяра ни се счита за правда, както при Авраам. Заветът и обещанията към Авраам са заветът и обещанията към нас. *“Трети ден’ от заседанието,” Ежеседневен бюлетин на Генералната конференция (21-ви октомври, 1888 г.)*

Да се твърди, че “заветът и обещанията към Авраам са завет и обещания към нас” означавало да бъдат предизвикани столетията на традиционната християнска мисъл, относно едно отношение на християнина към Божия закон. Жан Калвин писал през 16^{то} столетие за това отношение:

Старият завет, обмислян през открояващата се идея за „закона“, е завет на "робство," докато Новият завет е завет на „свобода“ чрез евангелието (Институти 2.11.9-10, с. 458-460).

Но предизвикателството на Уагонър към християнското разбиране за заветите също разкрива объркването, което все още съществувало в умовете на мнозина от реформаторите. Забележете отново какво учел Калвин:

"Сключеният с всички патриарси завет е в своята същина и реалност толкова наш, че двата са всъщност едни и същи. Но те се различават в техния режим на диспенсация [или администрация]" (Институти 2.10.2, с. 429). **Светиите в Стария и Новия завет споделят „един и същ закон,“ "една и съща доктрина," "едно и също наследство," и едно "общо спасение" чрез благодатта на „един и същ Посредник"** (Институти 2.10.1, с. 428, 429).

Виждаме ли конфликта в ума на Калвин? По едно и също време той изразява, че заветът, който съществувал по времето на Стария Тестамент е “в своята същина и реалност толкова наш, че двата са всъщност едни и същи,” и все пак Стария Тестамент носи идеята за закон и робство в контраст с преживяването на Новия Тестамент, който е свобода в Духа. Робство и свобода не са едно и също нещо. Те са диаметрално противоположни. Така че, когато Калвин говори за двата завета като за

едно и също нещо и все пак нарича ерата на Стария Тестамент¹ робство в противовес на ерата на новозаветната свобода, по този начин той вкарва един клин във вечния завет и прави невъзможно съществуването на евангелието и в двата тестамена.

Тънкостта на тази заблуда отива дори още по-далече, защото действително има контраст между Стария и Новия завет, но когато този контраст е поставен във времевите периоди на Стария и Новия Тестамент, вместо в Стария и Новия човек, клинът забит във вечния завет остава като един вирус в сърцата на хората, който ще сломи тяхната способност да виждат евангелието в неговата чистота. Забележете думите на Баптистката изповед на вярата от 1689 г.:

Двете класи завети, разрешаващи се в два завета; тяхното естество и техният контраст; старият завет изпълнен и заместен от новия; подготовка на езическия свят за идването на Месия; естеството и превъзходството на евангелието.
<http://founders.org/library/covenants/ch8/>

Възприеманите за две класи завети

Стар Завет	Нов завет
Стар Тестамент	Нов Тестамент
Робство	Свобода
Буквално спазване на закона	Духовна правда
Мойсей	Христос
Закон	Евангелие

Самите думи “две класи завети” автоматично предполагат две класи евангелия. Единият клас е робство, а другият клас е свобода. Единият клас е буквално спазване на закона, а другият клас е духовна правда само в Христос. Ако тази рамка остане неразкрита, четвъртият ангел никога не би могъл да засияе с неговия блясък.

Но, ако Уагонър е бил прав, и същите обещания и същият завет са съществували по времето на Авраам и Мойсей, тогава да се говори, че

---

1 Бел. прев. На английски има две думи за завет – “testament” и “covenant”. Първата се отнася за разделението на Свещените Писания, а втората за свещените отношения в които Бог влиза с хората.

времето на Стария Тестамент е време на робство, а това на Новия Тестамент, време на контрастираща свобода би било една напълно фалшива идея. Понеже същата свобода е съществувала и във времето на Авраам, тъй като е имало такива, които са приемали Новия завет заедно с робството и то е съществувало и по времето на Новия Тестамент за онези, които са отхвърляли Новия завет.

Стар Тестамент

Стар Завет

Нов Тестамент

- Стар човек ----- Законническо
спазване на закона

Нов Завет – Ново творение – Правда чрез вяра

Тази нова рамка, която Уагонър представял, влизала в конфликт с това, което било считано от много църковни ръководители за граничен камък на църквата, относно добавения закон в Галатяни 3-та глава. Тази дискусия отишла отвъд обхвата на настоящата разработка, но едно подробно обяснение на историята ѝ може да се открие в книгата *Голгота на Синай* от Пол Пенно. Достатъчно е да се каже, че Елън Уайт получила вест от небето, която показвала, че Уагонър защитавал нещо много важно.

По-миналата нощ **ми беше показано**, че доказателствата по отношение на заветите са били ясни и убедителни. Ти, [Урия Смит] брат Б., брат К, и други изразходвате изследователската си енергия напразно, за да изфабрикувате една позиция върху заветите, която да бъде различна от позицията, която представи брат [Е. Дж.] Уагонър. (До Урия Смит, 8-ми март, 1890 г.) {Ръкопис 9 – с. 329, параграф 1}

Откакто направих онова изявление миналата събота, че възгледът за заветите, така както той беше преподаван от брат Уагонър, е истина, изглежда за много умове настъпи голямо облекчение.-- Писмо 30, 1890 г., с. 2. (До У. К. Уайт и неговата съпруга, 10-ти март, 1890 г.) {Ръкопис 9 – с. 329, параграф 3}

И така, като обобщение на значимостта на казаното от Уагонър, чрез въпроса за завета можем да кажем, че над 1000 годишната католическа и протестантска мисъл във връзка със закона и евангелието, не е била правилна. Жената от Откровение 12-та глава, която била полетяла в пустинята, носейки буквалното правило за тълкуване, притежавала правилно разбиране на това отношение между закона и евангелието, но

голяма част от това било загубено, чрез изтощаването на светиите на Всевишния и чрез възприемане на спиритуализиран метод за четена на Библията.

Изразената от Калвин идея, че епохата на Стария Тестамент била епоха на робство и че евангелието освобождава хората от закона, намерила свободен израз в адвентизма, защото много адвентисти идвали от тези други протестантски общества. Дж. А. Бътлър изразил тази идея, когато казал:

“Законът на ритуалите имал огромен дял от тези, така че те съставляват едно мъчно за носене ‘робско иго’, за което Павел твърдял, че е отминало” Цитирано в Евангелието в Галатяни от Е. Дж. Уагонър – с. 4.

Тази изразена от Бътлър идея, относно едно робско иго, намиращо се в Божия закон от планината Синай, означава, че законът и евангелието са свойствено в опозиция едно спрямо друго. Идеята е, че евангелието ни освобождава от робството на закона. Това всъщност е поучавал и Жан Калвин, както и много други, които следвали неговата реформаторска теология. Бътлър просто ходел по стъпките на тези хора.

Уагонър проучвал двете класи евангелия, които представял Дж. А. Бътлър. Той цитирал Бътлър и след това отговорил:

"Затова не беше уместно вече да се поддържа разделителната стена между тях и другите. Всички те сега стояха на едно и също ниво пред Бога. Всички трябваше да подхождат към Него чрез Месията, който бе дошъл в света; само чрез Него човек можеше да бъде спасен."

Да не би с това да искаш да споделиш, че някога е имало време, когато някой народ е можел да подходи към Бога по какъвто и да е друг начин освен чрез Христос? Ако не, тогава [8] този език не означава нищо. Думите ти изглежда намекуват, че преди първото идване, хората са се приближавали към Бога посредством церемониалния закон, и че след това са подхождали към Него чрез Месията; но ние трябва да отидем някъде извън Библията, за да намерим подкрепа на идеята, че някой някога би могъл да подходи към Бога по един различен начин освен чрез Христос. Амос 5:22;

Михей 6:6-8 Евангелието в Галатяни, Е. Дж. Уагонър, 1888 г., с. 7, 8 / бълг. с. 14

Уагонър идентифицирал сърцевината на проблема като показал, че Бътлър и голяма част от ръководството, всъщност предлагали, че хората в Стария Тестамент трябвало да подхождат към Бога чрез закона, без правдата на Христос, която се твърди, че се е явила едва, когато Христос е дошъл на земята. По-напред на страница 7-ма в неговата книга, Уагонър идентифицира истинското евангелие с понятия, които действително отиват в самите основи, или в самите гранични камъни на адвентизма:

Истинското евангелие е пазенето на Божиите заповеди и вярата на Исус. *Извратеното евангелие*, на което били учени галатяните, било да се спазват Божиите заповеди и обрязването. Евангелието в Галатяни, Е. Дж. Уагонър, 1888 г., с. 7 / бълг. с. 12

Уагонър разкрива, че не съществува конфликт между заповедите на Бога и вярата на Исус. Истинското евангелие учи на едно разширение в спазването на заповедите, чрез вярата на Исус. Това е адвентно учение от типа граничен камък. Вероятно най-ранното отпечатано твърдение за адвентните вярвания става през 1853 г. в отговор на една молба на Баптистите от Седмия Ден. В броя от 11-ти август на *Ривю енд Херълд*, Джеймс Уайт обобщил:

Ние сме обединени в тези велики теми: Скорошното Христово, лично, второ Пришествие, **и в съблюдаването на всички заповеди на Бога, и вярата на неговия Син Исус Христос**, като необходима подготовка за Неговото Пришествие. *Ривю енд Херълд*, 11-ти август, 1853 г.

Когато Джеймс Уайт говорил за “съблюдаване на всички заповеди на Бога”, това не предполага ли една бъдеща прогресия на мисълта към спазване на всички Божии заповеди? Но превръщайки това в учение от типа граничен камък за адвентното движение, довежда до един директен конфликт с Жан Калвин и цялото протестантско движение, защото повишеното спазване на заповеди за тях автоматично означава намаляване на Христовото евангелие. Понеже Протестантизмът представя Стария Тестамент като ера на

робство, а Новия Тестамент като ера на свобода, всяко предложение за повишено съблюдаване на закона със сигурност трябва да изопачава тяхното разбиране на евангелието, и точно този фалшив модел на мислене пречел на протестантите да възприемат съботата, защото за тях приемането на съботата означава изопачаване на евангелието. Да възприемеш съботата означава да се опитваш да бъдеш праведен чрез дела, защото Протестантизмът няма концепция за спазване на закона, която да е подпомогната от истинското евангелие; понеже за тях Стария Тестамент в действителност не съдържа истинско евангелие. Те са принудени да заемат една позиция на противоположен срещу това което смятат, че се случва в Стария Тестамент.

Заповеди на Бога

Законът
Дела

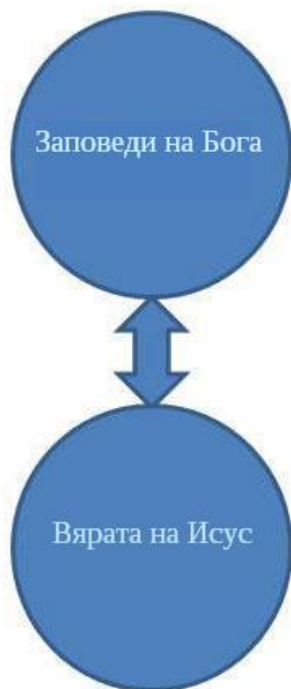
Вярата на Исус

Евангелието
Вяра

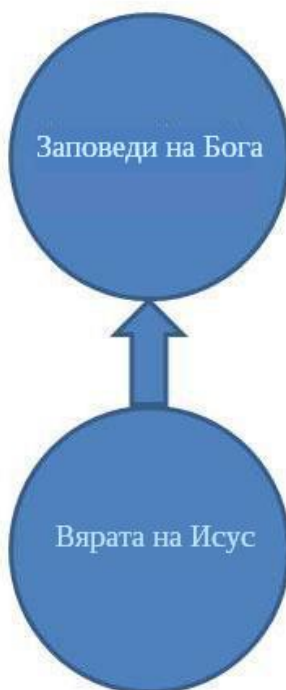
Като обобщение на този проблем, ние разбираме, че Протестантите виждат заповедите на Бога в опозиция с вярата на Исус, докато Уагонър показвал, че вярата на Исус е средството чрез което спазваме заповедите на Бога, и точно това казала и Елън Уайт относно вестта от 1888 г.:

Господ, в Своята велика милост, изпрати една най-скъпоценна вест на Своя народ, чрез старейшините Уагонър и Джоунс. Тази вест трябваше да изтъкне пред света по-ясно въздигнатия Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представяше оправдание чрез вяра в Гаранта; **тя канеше народа да приеме правдата на Христос, която се изявява в послушание на всички заповеди на Бога.** *Свидетелства към проповедниците* – с. 91,92

*Типичен протестантски
възглед*

Възглед на Уагонър

Ако обърнем специално внимание на текста от Откровение 14:12, който свързва понятията **заповедите на Бога** и **вярата на Исус**:

Гр.2532 καί[каи] ка-и

Очевидно основна частица, *имаща съединителна, а понякога и добавяща сила*; и, също, дори, така и, тогава, също, и т. н.; често виждаме, че думата има съединителна, а понякога и добавъчна сила. Това придава смисъла, че вторият елемент е разширение,

или увеличение на първия и точно това Исус казал, че щял направи:

Да не мислите, че съм дошъл да отменя закона или пророците?
Не съм дошъл да отменя, а да изпълня. Мат. 5:17

Вярата на Исус не понижава закона, а по скоро го изпълнява, или го пълни изцяло. Вярата на Исус увеличава и разширява закона в цялата му слава. Но когато виждат Стария Тестамент като ера на робство, а Новия като ера на свобода, Калвин и повечето Протестантски църкви възприемат вярата на Исус като нещо, което е срещу заповедите на Бога, дадени в Стария Тестамент. Така че всеки опит да се показва важноста на закона от Стария Тестамент за тях е една директна атака на евангелието.

Способността на адвентистите от седмия ден да възприемат съботата като част от евангелието на Христос, а не като нещо, което е срещу евангелието на Христос, установила един граничен камък и основа, при която евангелието ще изяви послушание на всички заповеди на Бога; то няма да се опитва да представя послушанието на Божия закон като законничество. Да се стои на граничните камъни на адвентната вяра, означава да се прогресира към спазване на всички заповеди на Бога чрез вярата на Исус.

Сега проблемът при много адвентисти е, че с издигането на Божиите заповеди, те действително започват да се отдалечават от евангелието на Христос. Същата противоречива нагласа на ума все още ги кара да виждат закона, като нещо, което се противопоставя на евангелието, но пред двете, те избират закона. Разбира се това създава реакция у тези, които успяват да видят безполезността на опита да се спазва закона извън Христос. И затова Елън Уайт казва:

Има и изповядващи, че вярват и преподават истините на Стария Завет, докато отхвърлят Новия. Но в отказа си да приемат учението на Христос, те показват, че не вярват на това, което са говорили патриарсите и пророците. "Защото ако вярвахте Мойсея", - каза Христос - "повярвали бихте и Мене, понеже той за Мене писа." (Йоан 5:46). Следователно в тяхното

учение няма действителната сила дори и на Стария Завет. Мнозина претендиращи, че вярват и проповядват евангелието, правят подобна грешка. Те отхвърлят писанията от Стария завет, за които Христос заяви: "те са, които свидетелстват за Мене" (Йоан 5:39). Като отхвърлят старото, всъщност отхвърлят новото, защото двете са части от едно неразривно цяло. Нито един човек не може правилно да представи Божия закон без евангелието или евангелието без закона. Законът се съдържа в евангелието, а чрез евангелието се разгръща законът. Законът е коренът, евангелието е дъхавият, благоуханен цвят и плодът, който носи. Притчи Христови – с. 128, параграф 2, Гл. 11 Ново и старо - Параграф 12, 13

В това единствено твърдение, можем да сумираме голяма част от конфликта сред Божия народ във връзка със закона и евангелието. Исус е изявата на закона на Своя Баща. Той е изразеният образ на закона на Отец. Но вярата на Исус съдържа силата да произведе закона в нас. Без вярата на Исус, законът винаги ще бъде едно робско иго, но в Христос ние сме свободни от плътския ум и можем да кажем "о, колко обичам аз твоя закон."

Ако нашите млади се вслушат в правилата изложени в тази глава [2 Петр. 1-ва гл.] и ги практикуват, какво влияние биха имали на страната на правото! . . . Законът, който са нарушавали, повече не би бил робско иго, но би бил законът на свободата, свободата на синовността. Бивайки покаяни спрямо Бога, и упражняващи вяра в Христос, те ще са преживели прощението, и ще оценяват Божия закон повече от злато, да, повече от най-чисто злато. *Та да мога да Го позная* – с.160, Параграф - 3

И така виждаме, че действително има един преход от робство към свобода, но този преход е за всяка личност, а не от една епоха към друга.

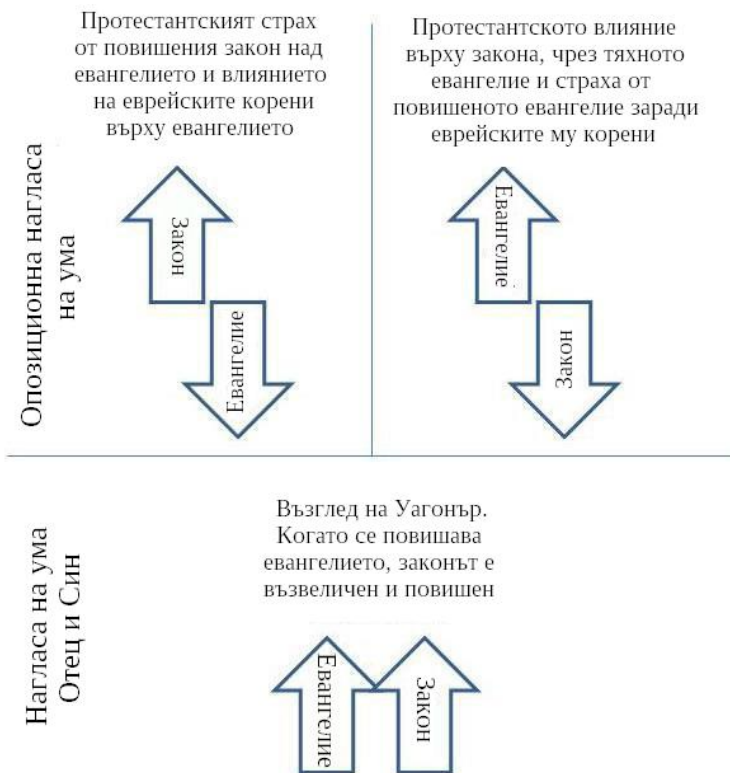
Авраам всъщност видя деня на Христос, и се зарадва в него, въпреки че умря 2000 години преди първото идване. И това по един най-положителен начин доказва, че в **третата глава на Галатяни, апостолът говори за индивидуално преживяване, а не за диспенсационни (епохални) промени.** Не може да има

християнско преживяване, вяра, оправдание, или правда, които да не са индивидуален въпрос. Хората са спасявани като личности, а не като нации. Е. Дж. Уагонър, Евангелието в Галатяни, 1888 г., с. 33.

С тези мисли в ума, ние трябва да разберем, че типичното протестантско разбиране на Деяния 15-та глава, Колосяни 2-ра глава, Галатяни 3-та глава и книгата Римляни е наситено с една нагласа на ума, която поставя Божиите заповеди в опозиция с вярата Исусова. Една от най-големите бариери за приемането на съботата е пасажът от Колосяни 2:16-18

Кол. 2:16-17 Затова нека никой не ви осъжда за храна, или за пиене, или по отношение на някой празник, или на новолуние, или на *съботните дни*: Които са сянка на идващите неща; но тялото е на Христос.

Понеже този пасаж се позовава на закони от Стария завет, протестантската опозиционна рамка, която кара вярата на Исус да се противопоставя на Божия закон, би накарала читателите да тълкуват текста по начин, който освобождава хората от съблюдаването му. Протестантското разбиране за заветите внушава, че всяко спазване на тези дни автоматично би изопачило евангелието, и затова той трябва да бъде тълкуван по начин, който освобождава хората от закона, за да може да имат евангелието. Затова, когато адвентистите стигали до този пасаж, това била една грамадна стена срещу тях, която им пречела да приемат съботата. Техният режим на бягство идвал чрез предефиниране на думата за събота, така че тя да означава годишните празнични съботи, а не седмичната събота. Това действително бил един полезен инструмент за освобождаване на съботата, но той не освободил адвентното движение от фалшивия контраст между закона и евангелието. Евангелистите наблюдавали как адвентистите тълкуват Кол. 2:16 и се смеели на това, което за тях било една толкова очевидна препратка към съботата, която за тях била прикована на кръста сянка. Те се чудели на това как адвентистите използват тяхната опозиционна рамка за закона и евангелието, за да докажат съботата. Няма абсолютно никакъв смисъл в това и тук те са напълно прави. За едно разбиране на Кол. 2:14-17, което е в хармония със заповедите на Бога и вярата на Исус вижте *Зачитане на Колосяни 2:14-17* на www.maranathamedia.bg

Така че, когато Уагонър представил едно ново разбиране за заветите, започнала да се отваря една врата за по-добро разбиране на отношението между заповедите на Бога и вярата на Исус. Учението на Уагонър щяло да позволи на адвентистите да изпълняват вярно граничните камъни на техните основи, както казал Джеймс Уайт:

Ние сме обединени в тези велики теми: Скорошното Христова лично второ Пришествие, **и в съблюдаването на всички заповеди на Бога, и вярата на неговия Син Исус Христос**, като необходима подготовка за Неговото Пришествие. Ривю енд Херълд, 11-ти август, 1853 г.

Бътлър искал да поддържа протестантската концепция за заветите, която гледала на тях през екрана на диспенсационните (епохалните) периоди. Тогава той комбинирал това фалшиво разбиране с една заповед да се стои край граничните камъни; но както посочила Елън Уайт, много от

ръководителите не знаели какво са граничните камъни. Когато Елън Уайт започнала да схваща какво се случва през 1888 г., тя направила следното критично важно наблюдение:

Когато те дойдоха на срещата сутринта, бях изненадана да чуя старейшината _____, който изнасяше такава реч пред една голяма аудитория от вярващи и невярващи—една реч, за която знаех, че не беше диктувана от Духа на Господ. Той следваше старейшината _____, който правеше забележки от същия порядък, преди брат _____ да започне своята реч, и всичко това беше така замислено, че да предизвика съчувствие, което аз знаех, че не беше според Божия ред. Беше човешко, а не божествено. И за първи път започнах да мисля, че може би в края на краищата ние не поддържахме правилните възгледи върху закона в Галатяните, понеже истината не изисква такъв дух, за да се поддържа. *Материали за изучаване от 1888 г.*, с. 221

Духът който бил изявен срещу учението на Уагонър за заветите, накарал Елън Уайт да осъзнае, че адвентното разбиране за закона в Галатяни би могло да е погрешно. Щом тя прави едно такова изявление, това означава, тя не е свързвала тогавашното разбиране за закона в Галатяни с граничните камъни на адвентното движение. Това допускане по-късно било последвано от един небесен посетител, който показал на Елън Уайт, че Уагонър имал истината за заветите и това отворило пътя за пълно разбиране на истинското отношение между заповедите на Бога и вярата на Исус.

Едно внимателно изучаване на книгата на Пол Пенно, *Голгота на Синай* и писанията на Комитета за изучаване на 1888 г., ще разкрие, че адвентизмът никога не е избягал от фалшивия възглед за заветите и все още отказва да го направи.

Към настоящия момент, всред Божия народ се надига едно движение, което отново задава въпроса за отношението между заповедите на Бога и вярата на Исус. Във въпроса за празниците и новолунията и тяхното съблюдаване се съдържа един по-дълбок въпрос - този за закона на Бога и вярата на Исус. С протестантския възглед за заветите, на всяко движение, което клони към спазване на всички заповеди на Бога, трябва автоматично да се гледа като на едно предателство спрямо

евангелието. Сложността по въпроса за празниците произтича от това, че някои действително се опитват да подхождат към закона без едно правилно разбиране на евангелието. Както показва Елън Уайт:

Има такива, които изповядват, че вярват и учат истините на Стария завет, докато отхвърлят Новия. *Притчи Христови, Гл. 11 Нови и стари неща - с. 128 - Параграф 12*

Движението на Святото име, с неговото отхвърляне на всичко гръцко, е типичен пример за едно поляризиране на онези, които гледат на издигането на постановленията като на предателство спрямо евангелието. И двете позиции отхвърлят отношенията на Отец и Сина за заповедите на Бога и вярата на Исус. Голяма част от движението за еврейските корени, което отхвърля всички гръцки неща, е обречено на неуспех по отношение на приемането на Христовата правда и вярата на Исус. На обратната страна са онези, които се чувстват задължени да отхвърлят всеки напредък към постановленията и съдбите като едно предателство спрямо евангелието; и те също няма да успеят да изявят послушание на всички заповеди на Бога и се обединяват срещу светлината на настоящата истина и граничните камъни на адвентизма, който обещава правдата на Христос в послушание на всички заповеди на Бога.

Въпросът за празниците в неговия правилен контекст е наистина един изпитващ въпрос за заветите и това дали сме в състояние да ги видим в тяхната истинска светлина. Една димна завеса е била издигната в движението за еврейските корени и тя идва при адвентизма, който предупреждава адвентистите, знаещи, че правдата идва само чрез Христос Исус. В опит да се протестира срещу тази законническа инвазия, се надига вика, че трябва да стоим край граничните камъни и да отхвърлим постановленията на Мойсей. Това е същият глас, който се е надигнал в 1888 г., и изпратил Божия народ в пустинята. Онези които издигат този глас днес повтарят тази история и се обединяват срещу светлината, за да не би да получат правдата на Исус, която се изявява в спазване на всички заповеди на Бога.

Въпросът за празниците не трябва да се счита като изпит за членство, но точно това се случва. Но наистина е изпитващият въпрос е този за заветите, и това дали наистина ще приемем вестите на Джоунс и Уагонър по този предмет, за които пророкът ясно казал, че са от небето. Няма извинение за бунта по този въпрос; доказателството е ясно и

убедително. Това е разграничителната линия, защото този бунт поставя основите на евангелието на един изцяло различен път и води до завръщане към евангелието на Вавилонските дъщери. Това е едно отдръпване от светлината. Изучавайте и разберете книгата *Евангелието в Галатяни* от Е. Дж. Уагонър и *Голгота на Синай* от Пол Пенно. Това са изпитващи истини за нашето време.

На онези които твърдят, че стоят край граничните камъни, отхвърляйки постановленията и съдбите, казвам, че вие се обединявате срещу светлината и се намирате в голяма опасност. Да се позовавате на позицията на пионерите като аргумент да не приемате празниците като част от основите и стълбовете, разкрива една липса на разбиране относно това какво са граничните камъни и как те са съградени. Послушайте, за да не паднете. На онези които отхвърлят всички гръцки неща и се съсредоточават в юдейски традиции, които не се намират в Писанието, казвам, покаяйте се и вярвайте в евангелието, за да не би Христос да бъде направен безполезен за вас. Ние искаме всички заповеди на Бога, но само чрез вярата на Исус, и това е истината по отношение на това какво означава да се напредва върху граничните камъни.

Една от ключовите причини поради които намерих благословение в съблюдаването на празниците е, понеже това изисква от хората да изяснят своето разбиране за заветите. Онези които като Бътлър решават да поддържат една диспенсационна платформа, няма да могат да стоят край граничния камък за спазването на ВСИЧКИ заповеди на Бога. Протестантската опозиционна платформа няма да позволи напредък по посока на съблюдаване на Божия закон; в най-добрия случай тя поддържа осъществения от пионерите напредък, но онези, които са позадълбочени ученици на Библията ще се опитат да направят своето евангелие последователно с тяхната платформа и това тогава трябва да означава едно оттегляне от заповедите на Бога, защото те се възприемат като противни на евангелието.

Втората причина да намеря благословение в празниците, е, че желая да изблича законничеството, което се съдържа в идеята, че ти НЕ ТРЯБВА да правиш нещо, за да бъдеш спасен. Да се казва на хората, че са изгубени заради това, че принасят прослава и извършват поклонение на Бога в определени времена е законничество и спасение чрез неизвършване на нещо. Това също е заплахата за религиозната свобода спрямо неща, които са били ясно съблюдавани от патриарсите, Христос, апостолите, ранната църква и жената, която избягала в пустинята.

Третата причина поради която намерих благословение в празниците е, че това разкрива един съвършен израз на божествения модел в съботата. Седмичното съблюдаване на съботата, което се основава на връзката на земята със слънцето, и годишното съблюдаване на съботите, което се основава на връзката на земята с луната, осигуряват подписа на отношенията между Отец и Сина в съботата, а това е нещо красиво. То също изпитва хората, дали те наистина съблюдават съботата чрез вяра, или го правят чрез дела. Ако някой казва, че съблюдава съботата, понеже вечният закон на Бога го заповядва, тогава без вярата на Исус това е законничество. Но ако съботата е съблюдавана с вяра, тогава точно същият този принцип се прилага и за другите съботи.

Четвъртата причина поради която намерих благословение в празниците е, че това изявява спасителния план по един видим начин, в едно общо тяло от вярващи. Това е не е просто една вяра, която поддържам в главата си, но тази вяра намира израз и разширение в едно тяло от вярващи и последователността е преживявана всяка година. Невидимото става видимо, източникът намира канал за изразяване, което донася голямо благословение на Божия народ. Срещу такава благословение няма закон.

Петата причина, поради която намерих благословение в празниците, са свободата и радостта, които намерих в Духа през тези времена. Разбрах че това благославя моето проповядване, моето здраве и моето преживяване на общение, по един начин, който не се беше разкривал преди това. Увеличението на благословието е наистина очевидно. Да, това е една субективна причина, но всяка причина без израз си остава сама и безжизнена.

Шестата причина да намирам благословение в празниците, е, че у мен се разкри един дух на фина нетолерантност към библейските практики на поклонение на другите, който не ми беше познат преди това. Станах свидетел на това как семената на тази нетолерантност растяха около мен, с един силен, нехристоподобен дух, изявяващ се към всеки, който би подкрепял тези времена. Това ме накара да си кажа, подобно на Елън Уайт, “Може би ние сме били в грешка относно закона в Галатяните”, защото истината не се нуждае от подкрепата на един такъв нетолерантен дух. Благодаря на Господ, че ме освобождава от този дух на нетолерантност, пораждащ се от страха от непознатото. От друга страна, аз намерих свобода в поддържането на любовта ми към Исус,

който говори гръцки в Новия Тестамент, и в способността да не се страхувам да използвам бръснарско ножче. Духът на нетолерантност изобилства и от двете страни, и аз не искам нищо такова да се проявява в сърцето ми към който и да е човек. Изучаването на въпроса за празниците ми помогна да осъзная, че имам нужда да израствам в тази област, и аз искам да продължа да раста.

Седмата причина поради която намерих благословение в празниците, е, че фонтанът, който протича от съботата към празниците, показва ясно, че съботата действително ни осветява. Празниците подчертават осветяващата реалност на съботата.

За онези, които пазят свято съботния ден, това е знакът на освещението. Истинското освещение е хармония с Бога, единство с Него в характер. То се възприема чрез онези принципи, които са копие на Неговия характер. И съботата е знакът на послушанието. Този който е послушен на четвъртата заповед от сърце, ще бъде послушен на целия закон. Той е осветен чрез послушание. *Свидетелства към църквата*, том 6-ти, с. 350 / Гл. 44-та, Съблюдаване на съботата – Параграф 4

Онези които отхвърлят принципа на Бога за даването на Неговия Дух в специални времена, ще бъдат здраво притиснати, когато трябва да обяснят защо пазят съботата, ако не като едно законово изискване на Бога, което си е чисто законничество. Онези които спазват съботата като едно законово задължение, ще се въздържат да добавят към това допълнителни съботи. За тях, такава една идея със сигурност означава анатема. Такава позиция прави човека уязвим на едно пълно изоставяне на съботата от четвъртата заповед, или в обратния случай ги кара да се опитват да угодят на Бога с делата си.

Причината поради която е невъзможно да кажете на адвентистите, че трябва да пазят празниците, е, че, при повечето хора, разбирането за заветите превръща едно такова твърдение в противно на евангелието; затова бих казал на всички онези, които обичат празниците, не казвайте на хората, че трябва да пазят празниците—думите ви ще бъдат разбрани по един напълно погрешен начин, заради въпроса за завета. Един такъв призив кара хората да чуват, че вие трябва да правите тези неща, за да бъдете спасени, и разбира се те ще се противопоставят на един такъв призив. Дебатирането по този предмет, с онези, които стоят на едно диспенсиционно разбиране за заветите, е една пълна загуба на енергия и усилие. Не е необходимо да се спори по този въпрос; това трябва да

бъде преживяно и да се изпита радостта от него. Вкусете и вижте, че празниците на нашия Баща са едно благословение, което Той не е оттеглил. Не спорете за това, просто го живеете и се усмихвайте с радост. Радостта и свободата на поклонението ни ще победят насочения срещу нас тираничен дух.

Заключителните думи на Малахия днес отправят един пророчески призив към нас в тези последни дни:

Заклучителните думи на Малахия са едно пророчество относно делото, което трябва да се извърши като подготовка за първото и второто идване на Христос. Това пророчество е въведено със следното увещание: "Помнете закона на слугата ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, с постановления и съдби. {Южно Ривю, 21-ви март, 1905 г., параграф 1 }

Кой желае да се вслуша в това пророчество, като подготовка за второто идване на Христос? Кой желае да приема от фонтана, който извира от съботата към определените времена на нашия Баща? Способността да бъде чут този призив зависи от това дали можете, по един правилен начин, да градите върху граничния камък на адвентизма, относно закона на Бога и вярата на Исус.

СТОЙТЕ ДО ГРАНИЧНИТЕ КАМЪНИ И ГРАДЕТЕ НА ПЛАТФОРМАТА

Заклучителните думи на Малахия са едно пророчество относно делото, което трябва да се извърши като подготовка за първото и второто идване на Христос. Това пророчество е въведено със следното увещание: "Помнете закона на слугата ми Мойсей, който му заповядах на Хорив за целия Израил, с постановления и съдби.

{Южно Ривю, 21-ви март, 1905 г., параграф 1}

Призивът да помним закона на Мойсей е призив за връщане към библейския празници на Господ.

Онези, които отхвърлят принципа на Бога, че Той дава Духа Си в определени времена, ще им бъде трудно да обяснят защо спазват съботата, освен като правно изискване на Бога, което очевидно е законничество. Тези, които пазят съботата като законово задължение ще се отдръпнат от допълнителните съботи. Такава идея за тях изглежда като анатема. Такава позиция ги прави уязвими да се откажат от Съботата на четвъртата заповед или обратното – да се опитват угодят на Бога чрез техните дела.

Причината, поради която е невъзможно да се каже на адвентистите, че трябва да пазят празници е, че разбирането на заветите за повечето хора превръща такава изявление в нещо анти-евангелско.

Не можете да сложите ново вино в стари винени мехове, а диспенсационният възглед за заветите със сигурност е стар мех за вино.